

Hồi 66

Thuốc Giải Độc

T

ô Hùng bước ra tới cửa đá, quay mặt lại cười ngạo nghễ, nói :

- Đôi chân của người, ta tao đã dùng Phát Huyết Thủ Pháp, huyết khí không còn lưu thông. Người dù có nội công giỏi cũng không có cách gì đả thông huyết được. Đến như phái Côn Luân có tới đây cũng trở mắt nhìn mà thôi. Vậy người cứ an tâm mà sống hủ hỷ với Mã sư đệ của người. Chừng ba hôm nữa ta có rảnh sẽ trở lại thăm hai người.

Dứt lời , hấn xoay mình phi thân mất dạng.

Hai chân của thiếu nữ đã bị tê liệt, chỉ còn nửa thân trên có thể cử động. Nàng xoay mặt nhìn Mã Quân Vũ sững sốt, hỏi :

- Ôi ! Người là Mã Quân Vũ phải không ?

Một hơi thở ra nghe náo nề, Mã Quân Vũ đáp :

- Tiểu đệ chính là Mã Quân Vũ, còn Lâm sư tỷ không phải được Tô Hùng ưu đãi hay sao, mà lại ra nông nổi này ?

Hai hàng nước mắt chảy ròng rã, Lâm Ngọc Bích lắc đầu, nói :

- Việc của tôi nói dong dài lắm. Chỉ có điều quan hệ là tại sao Mã đệ lại bị Tô Hùng bắt được ?

Mã Quân Vũ vừa cảm động, vừa uất hận, ghen một lúc, định đáp lời thì bỗng nhiên, chàng cảm thấy huyết mạch trong người chạy rất gấp như muốn chảy ngược lên lòng ngực.

Chàng hoảng hốt gọi :

- Lâm sư tỷ ! Lâm sư tỷ biết... thủ pháp đả thông huyết không ?

Lâm Ngọc Bích thấy mặt Mã Quân Vũ biến đổi khác thường, sững sốt nói :

- Tôi có học thủ pháp đó, nhưng bây giờ hai chân tôi bị hấn dùng Phát Huyết Thủ Pháp không chế rồi. Sợ không còn đủ công lực để đả thông các huyết đạo của Mã đệ!

Mã Quân Vũ vội bảo :

- Xin sư tỷ mau giải gấp các huyết Tương Đài, Khí Môn, Chưởng Môn và Bạch Hải cho tôi. Nếu trễ ất tôi không chịu nổi.

Trước lời khẩn thiết, Lâm Ngọc Bích không dám hỏi nữa, vội vận hết công lực ra hai tay, đánh thông bốn huyết đạo của Mã Quân Vũ.

Chốc lát, bốn huyết đó thông thương, Mã Quân Vũ đã cử động được. Chàng cố sức vận hết sức lực, để điều dưỡng chân khí.

Nhưng dần dần thuốc độc lại ngấm vào nóng cả ruột gan. Mã Quân Vũ hoảng hồn, vội đứng phắt dậy chạy ra ngoài thạch thất.

Tiếng kêu của Lâm Ngọc Bích nghe chói với :

- Mã đệ ! Mã đệ hãy dừng bước cho tôi nói chuyện gấp...

Mã Quân Vũ sợ Lâm Ngọc Bích đau khổ, khi biết chàng bị độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn nên không dám đáp lời, cố sức chạy nhanh hơn.

Dưới đường hầm quanh co, chàng chạy một lát đã tới miệng hang, nhưng ở đây bị một tảng đá lớn bít lại rồi.

Mặc dù chất độc đang hành hạ trong cơ thể, Mã Quân Vũ cố liều lĩnh dùng hết công lực, nhảy lên đẩy mạnh tảng đá. Khổ nỗi, chân lực của chàng đã bị mất nhiều, nên tảng đá chẳng hề lay động.

Tiếng cười khanh khách của Tô Hùng từ ngoài hang vọng vào, và giọng nói ngạo nghễ :

- À ! Chân lực của ngươi cũng khá đấy. Tiếc là ngươi đã trễ rồi. Miệng hang đã bị ta bít mất ! Ha ha ! Thôi ngươi chịu phiền ở trong đó nhé.

Chỉ nghe giọng cười ác độc của Tô Hùng càng lúc càng xa dần, rồi biến mất.

Mã Quân Vũ thần thờ xoay mình trở lại thạch thất.

Lâm Ngọc Bích thấy chàng trở lại, mừng rỡ kêu lên :

- Mã đệ ! Mã đệ cho tôi nói...

Câu nói của nàng chưa dứt, thì Mã Quân Vũ đã vội vã hỏi :

- Thạch thất này còn ngõ nào ra được không ?

Nàng thở dài, than :

- Mã đệ ! Tôi là người sắp chết, xin Mã đệ hãy lấy tình đồng môn mà nghe tôi nói mấy lời...

Bỗng nhiên Mã Quân Vũ hét lên một tiếng, hai tay múa lung tung rồi tự tát vào mặt chàng, và xé rách một vạt áo.

Cử chỉ lạ thường làm cho Lâm Ngọc Bích hoảng hốt nhìn. Mặt Mã Quân Vũ đã in rõ mười ngón tay đỏ bầm.

Nàng bồi hồi tự nghĩ :

“Thế này là chàng đã bị Tô Hùng đầu độc, một chất độc tác hại đến thần kinh.”

Nghĩ đến đấy, nàng cảm thấy như những mũi nhọn đâm vào tim gan. Nàng cắn răng, đưa tay chỉ qua góc thạch thất hướng Nam, nói lớn :

- Hướng này có một đường thông ra. Mã đệ hãy chạy đi.

Tâm thần chàng tuy rối loạn, nhưng vẫn còn nhận được hướng ra. Chàng liền tung mình nhảy qua góc thạch thất, chưởng trái đẩy mạnh cửa đá.

Nghe ầm một tiếng, người chàng đã nhào xấp xuống đường hầm tối đen.

Mã Quân Vũ như không còn biết đau nữa, lồm cồm đứng dậy, mon men theo đường đá mà đi. Đi một lúc, thì đường đá lại cao dần lên, và cuối cùng lại bị thêm đá cản mất lối.

Lúc này chàng như một người điên. Chàng dùng chưởng trái tống mạnh thêm đá.

Ầm một tiếng !

Mặt chàng chạm vào thêm đá, té bịch xuống đất.

Bỗng nghe có tiếng thiếu nữ kêu lạnh lạnh :

- Thêm đá bị chưởng lực chàng đánh đã xịch qua một bên. Chàng nên tung mình nhảy đi.

Trong chớp mắt thiếu nữ vừa gọi đó cũng đã đuổi theo kịp. Mã Quân Vũ giật mình nhìn lại, thì thấy thiếu nữ đó trang phục màu xanh.

Thiếu nữ thoáng nhìn qua Mã Quân Vũ cũng đã giật mình. Nhưng một lát sau, nàng lấy lại bình tĩnh, bước tới bên Mã Quân Vũ dịu dàng hỏi :

- Mã huynh ! Sao mặt mũi huynh lại dính đầy máu ?

Nàng lấy khăn lau nhẹ những vết máu trên mặt Mã Quân Vũ. Tay chạm tới da mặt chàng, nàng cảm thấy nóng như lửa.

Nàng định hỏi nguyên do thì Mã Quân Vũ đã hét lên một tiếng, tay trái đánh ra một chưởng.

Thiếu nữ áo xanh thất kinh cũng thét lên một tiếng, rồi dùng thế cản lại, mặt hậm hực, trách móc :

- Tại sao người đối xử với ta tàn nhẫn như vậy ? Tô Phi Phụng này đâu phải là kẻ để cho người hà hiếp ?

Bỗng phịch một tiếng. Mã Quân Vũ đã bị tay của Tô Phi Phụng đánh trúng vào huyệt trung yếu. Chàng thở ăng ặc, rồi té xỉu xuống đất.

Tô Phi Phụng toan bỏ đi nhưng thấy mặt chàng hiện rõ mười lần ngón tay đỏ bầm, không nhẫn tâm làm ngơ, vội giơ tay mặt ra điểm hai huyệt Nhân Trung và Nghinh Hương cho Mã Quân Vũ.

Từ nhỏ đến lớn, Tô Phi Phụng đã từng trải trên giang hồ, nên hiểu biết khá nhiều. Nàng nhìn qua sắc mặt của Mã Quân Vũ đã biết chàng bị cường địch phục độc được, nên tinh thần mê sảng.

Chất độc đã công lên tới não bộ làm cho Mã Quân Vũ loạn trí. May nhờ Tô Phi Phụng đánh vào cổ chàng một cái, chàng mới bất tỉnh nằm yên. Tiếp đó nàng còn điểm thêm hai huyệt đạo, nên chàng không cử động được nằm ngủ mê man.

Tô Phi Phụng nhìn qua thương tích của Mã Quân Vũ, lòng cảm động quên hết giận hờn, thầm nói :

“Chàng đã liều thân cứu mạng ta lúc lâm nguy ở Nga Mi Sơn. Giờ chàng bị ngộ độc, loạn tinh thần, lẽ nào mình nỡ bỏ chàng ra đi ? À ! Vậy dịp này mình phải săn sóc chàng, để đền lại ơn xưa.”

Nàng bước lại gần Mã Quân Vũ, thấy chàng đang ngủ mê.

Ánh sáng ban mai chiếu vào cửa hang.

Mã Quân Vũ nghe tiếng động giật mình mở mắt bỗng thấy Tô Phi Phụng đứng gần bên. Chàng ngạc nhiên hỏi vội :

- Cô nương. Cô nương tại sao ở đây ?

Vừa hỏi, chàng vừa đứng phắt dậy, đảo mắt nhìn chung quanh. Bốn bề đều là vách đá láng như gương.

Đứng tần ngần một lúc, chàng bỗng nhớ lại hành động độc ác của Tô Hùng đêm vừa qua...

Gói thuốc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn của Tô Hùng cho chàng uống như đang hiện rõ trong đầu óc chàng và chàng mang máng nhớ lại Tô Phi Phụng đã dùng bàn tay đánh chàng đến bất tỉnh...

Giờ đây lại thấy Tô Phi Phụng bên chàng. Mã Quân Vũ hoảng hốt hét lên một tiếng, rồi cầm đầu chạy ra thêm đá.

Tô Phi Phụng cũng sợ hãi kêu lên và phi thân tới chụp Mã Quân Vũ kéo lại. Tô Phi Phụng cố tâm chờ cho Mã Quân Vũ tỉnh lại để tìm hiểu nguyên nhân mà cứu chữa. Không ngờ chàng vừa tỉnh dậy trông thấy nàng đã hần học bỏ chạy.

Tô Phi Phụng sợ Mã Quân Vũ chạy mất, nên hai tay dùng sức rất mạnh chụp một cái, và lớn tiếng hỏi :

- Mã huynh ! Mã huynh muốn chết sao ? Hừ ! Kẻ trượng phu sao lại chịu chết hèn hạ như vậy ?

Câu nói ấy làm cho Mã Quân Vũ cảm thấy thẹn thùng.

Chàng cúi mặt thở dài, than :

- Tôi tuy không muốn chết nhưng không thể sống được bảy ngày. Vì tôi đã bị người ta cho uống thuốc độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn rồi.

Tô Phi Phụng biến sắc. Nàng kinh ngạc hỏi vội :

- Cái gì ? Mã huynh bị phục Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn ? Kẻ nào có độc được đó ?

Mã Quân Vũ cho những lời nói của nàng là điều ngoa, nên lạnh lùng cười, nói :

- Việc chết sống ta không hề nghĩ đến. Nhưng ta chịu chết nhục nhã dưới tay độc ác của Tô Hùng, đại huynh người, nên ta không yên lòng.

Tô Phi Phụng kinh ngạc, hỏi

- Sao ? Tô huynh tôi đã hạ độc thủ...

Mã Quân Vũ nghiêng chặt hàm răng, ngắt lời Tô Phi Phụng :

- Hắn giả vờ trả Quy Nguyên Mật Tập cho ta, rồi ra tay khóa các yếu huyết của ta. Hắn nhân cơ hội đó mà phục độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn để ta chịu đau khổ. Thật trên đời này chưa thấy một kẻ nào độc ác như Tô huynh của người.

Tô Phi Phụng vừa thương hại Mã Quân Vũ, vừa căm giận Tô Hùng, nàng thở dài nói :

- Kẻ làm ác, sớm muộn gì cũng phải đền tội. Nhưng xin Mã huynh đừng nghĩ lòng tôi như hắn...

Cảnh đau khổ đã tới nước cùng, Mã Quân Vũ không còn nghĩ gì đến sanh mạng nữa. Chàng bình tĩnh nói :

- Việc đã xảy ra như thế thì tôi phải thuật lại. Còn lòng dạ cô nương có giống hắn hay không tôi đâu dám nghĩ.

Tô Phi Phụng mừng rỡ, nói :

- Mã huynh ! Mã huynh tin lời tôi chứ ?

Mã Quân Vũ gật đầu, nói :

- Cũng được đôi phần tin tưởng.

Nàng nhoẻn một nụ cười chứa chan hy vọng, nói :

- Nếu thế, Mã huynh phải hứa với tôi là không được liều lĩnh hủy hoại tấm thân.

Mã Quân Vũ buồn bã gật đầu, nói :

- Nhưng độc được ngấm vào cơ thể thì còn gì sanh mạng tôi nữa !

Tô Phi Phụng thấy Mã Quân Vũ quá đau khổ, sợ chàng đổi ý, nên dịu giọng nhắc lại :

- Vậy Mã huynh có nghe lời tôi nói chăng ?

Mã Quân Vũ gượng nói :

- Ủ !

Chàng thấy Tô Phi Phụng thò tay vào túi, mân mê như tìm một vật gì. Nét mặt nàng lộ đầy lo âu, chàng đoán biết vật đó không phải không quan trọng.

Bỗng nàng thở một hơi dài, nhoẻn một nụ cười, lẩm bầm :

- Ốn trời ! Vật này vẫn còn nguyên !

Chỉ chốc lát, nàng lấy ra một hột đơn hoàn màu hồng, cẩn thận đưa cho Mã Quân Vũ, và nói :

- Mã huynh phải lập tức uống được đơn này.

Mã Quân Vũ cầm viên thuốc nghĩ thầm :

“Nếu đây cũng là độc được nữa, thì mình uống để may được chết sớm hơn.”

Chàng liền bỏ viên thuốc vào miệng nuốt mất.

Đôi mắt huyền lay láy nhìn Mã Quân Vũ không chớp, miệng mở nụ cười tươi, nàng nói :

- Bây giờ Mã huynh phải nhắm mắt lại, ngồi im ở đây nghỉ chừng vài giờ.

Mã Quân Vũ lắc đầu, than :

- Tôi đã nằm nghỉ tại đây suốt đêm rồi, và hiện giờ tinh thần tôi cũng tỉnh, vậy chúng ta nên rời khỏi hang này tiện hơn.

Tô Phi Phụng bụm miệng cười, hỏi :

- Mã huynh ! Mã huynh quên lời hứa rồi sao ? Lúc này huynh đã bảo là nghe theo lời tôi mà ?

Mã Quân Vũ thở dài, không nói nữa, đành nhắm mắt ngồi im điều dưỡng.

Một làn nhiệt khí chạy qua các huyết quản, trở về Đan Điền. Tuy lúc đầu chàng cảm thấy không có gì khó chịu, nhưng ngồi một lúc lâu khí nóng trong người dần dần tăng lên, cả mình chàng như nhảy vào lò lửa, mồ hôi chảy như tắm.

Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng vẻ mặt đầy lo sợ. Mắt nàng vừa theo dõi bệnh tình của Mã Quân Vũ, vừa canh chừng kẻ thù tới bất ngờ.

Qua một hồi lâu, sự điều dưỡng của Mã Quân Vũ đã thấy có kết quả và không xảy điều gì bất trắc, nàng mới an tâm.

Bây giờ khí nóng trong người Mã Quân Vũ đã lắng dịu, và các huyết đạo cũng thông hết. Chàng vừa mở mắt ra, thì Tô Phi Phụng đã vồn vã hỏi :

- Mã huynh ! Mã huynh cảm thấy bớt nhiều chưa ?

Mã Quân Vũ cảm động gật đầu, nói :

- Cảm ơn cô nương, tôi khỏe nhiều.

Tô Phi Phụng còn lo ngại hỏi tiếp :

- Trong người Mã huynh còn có gì khác thường không ? Nội tạng và các kinh mạch ?

Mã Quân Vũ như muốn giấu điều thất vọng, gượng cười, nói :

- Không ! Bệnh tôi đã lành hoàn toàn rồi...

Chàng lại thở dài nói thêm :

- Có lẽ đơn dược của cô nương cho tôi uống, đã đánh tan chất độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn.

Tô Phi Phụng mỉm cười, nói :

- Vậy rất tốt...

Vừa thốt ra ba tiếng, nàng lại khóc òa lên.

Cử chỉ biến đổi khác thường của Tô Phi Phụng khiến Mã Quân Vũ ngạc nhiên. Chàng đứng ngơ ngác không biết phải hỏi han thế nào cả.

Tô Phi Phụng khóc sụt sùi, nói :

- Tôi... tôi rất hối hận đã cho huynh uống viên dược đơn đó...

Mã Quân Vũ nhìn Phi Phụng, và lạnh lùng nói :

- Đúng rồi ! Tôi đã bị phục độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn thì có uống thêm một viên thuốc độc nữa cũng chẳng hề gì.

Tô Phi Phụng như không để ý đến lời mỉa mai của Mã Quân Vũ, mà chỉ gượng cười nói qua giọng thổn thức :

- Nếu tôi không vội cho huynh uống viên dược đơn đó, thì chúng ta còn được ở chung mấy ngày nữa. Nhưng tôi đã...

Chưa dứt lời, nàng đã xoay mình chạy ra ngoài hang đá. Rồi bỗng nàng ngoảnh mặt lại, nói :

- Mã huynh phải đối đãi với Loan muội thật tốt, đừng nghĩ đến tôi.

Mã Quân Vũ chỉ mỉm cười, nói :

- Tôi tuy sống chẳng được mấy ngày nữa nhưng việc giữa tôi và Loan sư muội, không quan hệ gì với cô nương.

Phi Phụng không đủ can đảm bỏ đi nữa. Nàng bước lại gần Mã Quân Vũ, thở dài, than :

- Tôi muốn từ biệt Mã huynh, để không bao giờ còn gặp nhau nữa. Nhưng...

Mặt Mã Quân Vũ lạnh như tuyết, chàng mỉm một nụ cười chua chát, nói :

- Dù chúng ta không rời nhau nửa bước, thì cũng chỉ còn được mấy ngày...

Phi Phụng chau đôi mày liễu, ngắt lời Mã Quân Vũ :

- Nếu Mã huynh không khỏi bệnh thì tôi đã không rời Mã huynh rồi. Nhưng Mã huynh lại...

Mã Quân Vũ cảm thấy sốt ruột không muốn nghe những lời nói dằng dai vô ích, nên nắm tay Tô Phi Phụng dắt ra cửa hang, nói :

- Đi ! Chúng ta nên thừa lúc tỉnh này mà ra khỏi hang đá !

Hai người phi thân ra khỏi cửa hang.

Bỗng nghe tiếng gọi thất thanh của Lý Thanh Loan :

- Vũ ca ! Đại tỷ tỷ bảo chúng tôi đứng ngoài hang chờ Vũ ca. Quả nhiên giờ đã gặp huynh.

Nàng muốn chạy lại nhưng thấy Tô Phi Phụng đứng sau lưng Mã Quân Vũ, nên xững lảng bước tới hỏi :

- Ô ! Phụng tỷ tỷ ! Tỷ tỷ cũng ở đây sao ?

Tô Phi Phụng vừa mừng, vừa thẹn, mặt đỏ bừng, nắm lấy tay Lý Thanh Loan, nói :

- À ! Tỷ tới tình cờ gặp Vũ ca của muội ! Nhưng muội làm sao biết đường tìm đến đây ?

Lý Thanh Loan thở dài, nói :

- Muội làm gì biết, nhờ Đại tỷ tỷ dẫn muội tới.

Mã Quân Vũ đứng ngẩn người như một tượng gỗ, mặt ngơ ngác không nói một lời.

Lý Thanh Loan thấy Mã Quân Vũ khác thường, vội buông kiếm xuống, nắm tay Mã Quân Vũ gọi :

- Vũ ca ! Vũ ca tại sao không nói chuyện ?

Chàng giật mình, bước lui lại, đưa tay đẩy Lý Thanh Loan ra.

Không ngờ chàng dùng sức hơi mạnh mà Thanh Loan thì bất ngờ nên bị Quân Vũ đẩy té xuống đất.

Mã Quân Vũ thất kinh, toàn thân run lên, vội cúi xuống đỡ Lý Thanh Loan dậy. Nhưng lạ thay, tay chàng vừa chạm tới mình Thanh Loan đã giật lại, chân bước lùi ba bước, ngẩng mặt nhìn trời.

Lý Thanh Loan lấy làm lạ trở mắt nhìn Quân Vũ, mặt mày nhăn nhó, nhưng không dám hỏi.

Bổng Quân Vũ đưa tay ra đỡ, Thanh Loan thấy thế nhoẻn miệng cười, thì Mã Quân Vũ lại thụt tay mất, rồi ngẩng mặt lên trời không thèm nhìn nàng nữa.

Cử chỉ lạ thường ấy làm cho Thanh Loan tủi lòng. Mặt nàng tái nhợt, nước mắt chảy đầm đìa.

Nàng run run giọng nói :

- Huynh... Vũ ca... Muội... muội làm việc gì sai... mà huynh... hắt hủi... muội...

Thực ra Mã Quân Vũ không phải loạn trí, nhưng chàng nghĩ rằng chàng không còn sống được bao lâu nữa, chàng không muốn quyến luyến để rồi Thanh Loan phải đau khổ.

Chàng cắn răng nén đau khổ, cất giọng cười lạnh lạnh. Tiếng cười chưa dứt, thì Mã Quân Vũ đã rời Lý Thanh Loan cầm đầu chạy mất.

Lý Thanh Loan hoảng hốt kêu lên mấy tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngất xỉu xuống đất.

Nếu Mã Quân Vũ ngó lại thì trước cảnh thê thảm ấy, chắc chàng không thể nào bỏ đi được. Nhưng khổ thay ! Ám ảnh vì bị độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn, không còn sống nữa đã làm cho lòng chàng như phủ một bức màn đen. Chàng quá đau đớn không còn dám nhìn đến Thanh Loan nữa.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ liền phi thân tới trước mặt Mã Quân Vũ giận dữ hét lớn :

- Đứng lại ! Nếu ngươi bước tới một bước nữa thì đừng trách ta vô lễ.

Mặt Phàn Tú Vỹ đã xấu xa, mà lại lộ ra những nét căm giận, khiến mặt bà ta càng quái dị hơn. Mã Quân Vũ dừng bước, nhìn Phàn Tú Vỹ cười nhạt không thèm nói một tiếng, rồi cứ mặc nhiên tiến bước.

Cử chỉ lạ thường của Mã Quân Vũ làm cho Phàn Tú Vỹ sửng sờ. Bà ta phải lui mấy bước.

Bà quát mắt nhìn chàng, hốt một nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa giơ lên, hét lớn :

- Ngươi lui lại lập tức ! Nếu cưỡng lời ta tung nắm cát độc này là toi mạng ngay.

Chỉ thấy Mã Quân Vũ cười thảm nảo mà chân chàng vẫn cứ bước nhanh tới tông thẳng vào người Tam Thủ La Sát.

Không dùng Thất Bộ Đoạt Hồn Sa dọa Mã Quân Vũ được, buộc lòng Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ phải lui thêm mấy bước nữa.

Bà ta đã từng trải giang hồ, có đôi mắt rất tinh đời, biết Mã Quân Vũ có ý liều chết, nên nghĩ thầm :

“Tự nhiên hấn liều lĩnh không sợ chết, như vậy lòng hấn có điều gì đau đớn lắm thì phải.”

Nghĩ tới đây, Phàn Tú Vũ lại nhớ tới Lý Thanh Loan, nên quay lại nhìn thì thấy Tô Phi Phụng đang thả thông các huyết đạo cho Lý Thanh Loan.

Bây giờ Mã Quân Vũ đã lách qua khỏi Phàn Tú Vũ phi thân chạy như bay.

Phàn Tú Vũ đảo mắt nhìn theo, thấy bốn bạch y tỳ nữ và Lam Tiểu Điệp đang chặn lại và đứng đối diện với Mã Quân Vũ.

Phàn Tú Vũ làm như chủ nhân, liền ra lệnh :

- Lam cô nương ! Lam cô nương đừng để hắn chạy. Tôi phụng mệnh chủ nhân bắt hắn lại đó.

Lam Tiểu Điệp cười ranh mãnh, đáp :

- Hắn không thể chạy được đâu, người cứ yên tâm.

Phàn Tú Vũ biết Lam Tiểu Điệp võ học xuất thế và bốn tỳ nữ võ công siêu việt. Nếu Tiểu Điệp đã nhận lời bắt Mã Quân Vũ, thì Mã Quân Vũ đâu có cánh cũng chẳng thoát nổi. Bà an lòng chạy trở lại bên Lý Thanh Loan.

Mã Quân Vũ vừa thoát khỏi Phàn Tú Vũ, lại gặp bốn tỳ nữ áo trắng và Lam Tiểu Điệp chặn đường.

Chàng nổi giận, nghĩ thầm :

“Nếu các người không buộc ta đi tìm Quy Nguyên Mật Tập thì ta đâu bị Tô Hùng phục độc được đến nỗi thế này.”

Chàng liền tuốt kiếm định ra tay, nhưng nghĩ lại :

“Ta sắp chết mà còn gây hiềm thù với họ nữa thì không khỏi để họa cho Lý Thanh Loan.”

Chàng lui lại ba bước, rồi bỏ kiếm vào bao.

Lam Tiểu Điệp thấy mặt Mã Quân Vũ biến đổi qua nhiều sắc thái lạ thường cũng ngạc nhiên, đứng nhìn sững.

Mã Quân Vũ lại bước tới nữa.

Bốn bạch y tỳ nữ thấy chàng hăm hở tiến đến bên chủ nhân, liền phi thân ra chặn lại và đồng thanh hét lớn :

- Đứng lại ! Người bước tới một bước nữa chúng ta đánh chết ngay.

Mã Quân Vũ như không nghe gì cả, cứ chăm chăm bước tới.

Lam Tiểu Điệp trừng mắt nhìn chàng lớn tiếng hỏi :

- Quy Nguyên Mật Tập của ta, người đã tìm được chưa ?

Mã Quân Vũ ngẩng mặt nhìn trời, cười rộ lên như người mất trí.

Thiếu nữ áo trắng đứng bên trái, hét một tiếng, và phát mạnh một chưởng vào mặt Mã Quân Vũ.

Mặt Mã Quân Vũ nổi lên năm lần ngón tay rướm máu.

Thiếu nữ áo trắng biết Mã Quân Vũ võ công rất cao, lại có môn Ngũ Hành Mê Tung rất tinh diệu. Mấy tháng trước nàng đã gặp Mã Quân Vũ trên ghe, bốn người hiệp sức đánh chàng vẫn không trúng. Giờ đây nàng cố dùng toàn lực đánh ra và cũng tưởng không thể nào trúng chàng được. Đâu ngờ Mã Quân Vũ lại không tránh né gì cả.

Tuy bị trọng thương, mặt sưng húp, Mã Quân Vũ vẫn thản nhiên bước đi.

Thiếu nữ kinh ngạc vội lui ra. Còn ba thiếu nữ áo trắng cũng sững sờ, nhìn không chớp mắt.

Lam Tiểu Điệp thấy Mã Quân Vũ cứ thẳng tới, nổi giận đưa tay trái phát ra một chưởng.

Chưởng này nhẹ như gió, hình như không có một tý công lực nào, nhưng Mã Quân Vũ cảm thấy đùi bên trái tê buốt như bị đứt rời ra. Chàng đứng đờ người không thể đi được nữa.

Té ra Lam Tiểu Điệp đã dùng một lối điểm huyết tuyệt kỹ nhất trong Quy Nguyên Mật Tập. Nàng chỉ điểm nhẹ vào đùi trái của đối phương.

Vì bị nhục khi nghĩ đến việc Tiểu Điệp cho chàng là kẻ trộm cắp, lại bị Tô Hùng lừa dối tình bạn, nên Quân Vũ chán chê không còn mong gì sống nữa. Vả lại chàng định ninh là chàng ngộ độc rồi thì còn sống sao được. Do đó chàng liều lĩnh nhảy xổ tới, dùng tay trái đánh vào Lam Tiểu Điệp một chưởng.

---- oOo ----